

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Kapelana so ubili!

Udari pastirja in razpršile se bodo ovce! Po tem navodilu se ravna nasprotniki naše svete vere in našega slovenskega naroda. Zato se z največjo besnostjo zaganjajo ravno v slovenske duhovnike. Zasramujejo jih, obrekujejo jih, napadajo jih, skratka oni storijo vse, da bi ločili ljudstvo od duhovnikov. Nobena številka „Marburger Zeitung“ in nobena številka celjske „Deutsche Wacht“ ne izide, v katerih bi se ne blatili slovenski duhovniki. In kar ta dva lista pišeta v nemškem, isto piše ptujski „Stajerc“, v slovenskem jeziku. V predzadnji številki tega lista so bili obrekovani štirje duhovniki, v zadnji številki pa osem duhovnikov. Nobeno čudo ni, da se na ta način mora vzbuditi v srcu čitateljev divje sovraštvo proti duhovništvu. Nobeno čudo pa tudi ni, da ljudstvo po takem pisarjenju nahujkano, začne dvigati roke proti duhovnikom ter jih — ubijati. Prvič je tekla nedolžna kri dne 16. t. m. v Makolah. Tamkaj so ubili nekateri nahujskani farani svojega dušnega pastirja in kapelana, častitega gospoda Antona Mikliča.

Kako so ga ubili.

Dne 16. t. m. okoli pete ure popoldne je napotil častiti gospod kapelan ma-

kolski na Majšberg, da tamkaj pri svojem spovedniku, gospodu župniku, opravi sveto spoved. A ker je bil gospod župnik po opravi od doma, moral je čakati. Med 9 in 10 uro se je vrnil domov. Ko pride mimo neke hiše, že v makolski župniji, prileti mu naenkrat kamen v hrbet. Gospod kapelan se ogleda ter vpraša: »Kdo pa je? Kaj pa hočete z menoj!« Približuje se mu starejši mož. Gospod kapelan ga spozna ter vpraša: »Kaj sem vam naredil?« Toda namesto odgovora ga udari mož z neko trdo stvarjo s tako silovitostjo po čelu, da mu prebije klobuk z obrobim usnjem vred ter mu vseka več centimetrov globoko rano v čelo. Gospodu kapelanu se vlije po čelu vroča kri, zatemni se mu in gospod kapelan pade nezavesten na tla.

Hudobneži niso mirovali. Kakor kažejo notranje rane v prsih in črevesih, ki so bile istotako smrtnonevarne kakor rana na čelu, so gospoda morali z vso krutostjo nadalje pretepati. Na več krajih je bil, udarcev ves moder. Kakor je eden udeleženec pri poboju izrekel, hoteli so, ko so mislili, da je gospod kapelan že mrtev, odrezati mu še tudi jezik. A temu nečloveškemu nasvetu se je vendar uprla večina navzočih. Ko se je grozovitost izvršila, šli so hudobneži pit v majšbersko župnijo —

š n o p s a, s katerim so si tudi pred dejanjem napili korajže.

Na smrtni postelji.

Ljudje pri gostiji niti niso slutili, kaj se je v njihovi bližini dogodilo. Gospod kapelan se je čez delj časa vzbudil ter se z velikim trudom privlekel domov. Tukaj si je začel izpirati rano. Toda prizadeti udarci so bili smrtonosni. Gospod kapelan je sam čutil, da ne bo več okrevaj, zato je zahteval spovednika in svete popotnice. Pri polni zavesti je izvršil to sveto opravilo. Bog mu je dal milost, da je vendar opravil sveto spoved, katere dne 16. ni mogel. Pri polni zavesti je še naročil tudi, naj povedo napadalcem, da jim iz srea odpusča in da ne želi, da bi bili kaznovani.

Dne 17. t. m. je prišla sodnijska komisija iz Slovenske Bistrice h gospodu kapelanu, kateri je ponesrečenec natanko opisal celi dogodek.

Dne 19. t. m. je začel izgubljati zavest, katera se mu ni več vrnila. Dne 23. t. m. je po trdih mukah izročil svojo dušo vsegamogočnemu Bogu.

Pokojnikovo službovanje.

Pokojnik se je rodil v Dobrem polju na Kranjskem dne 24. julija l. 1869. V mašnika je bil posvečen dne 25. julija 1896. Služboval je kot kapelan v Solčavi, Št.

Spomin na bitko pod Visom (Lissa).

Dne 20. in 21. julija je preteklo 36 let, odkar je naša avstrijska mornarica izvajala slavno zmago pri otoku Vis ali Lissa. Bilo je to leta 1866. Dve vojski je imela Avstrija to leto, jedno na severu proti Prusom, drugo na jugu proti Italijanom. Na severu so imeli Avstrijci ne-več, bili so pri Kraljevem gradu pre-žagani. Boljše se nam je godilo proti Italijanom, čeprav ni bilo pričakovati uspeha, kajti italijanska mornarica je bila močnejša nego naša.

Italijanska mornarica je bila sijajna: stela je 34 ladij, med temi 16 oklopnice s 656 topovi in 11.000 mož. To brodovje je imelo leta 1866. navaliti na Dalmacijo. Avstrijska mornarica pa je bila popolnoma zapuščenca; svet ni znal zanjo in nikdo ni računal znjo. Na čelu jej je bil kontre-admiral Tegetthof, rojen Mariborčan. Le ta je to siromašno mornarico v Pulju in Fazani navadil za vojno toliko, kolikor se je sploh dalo, ter se je dne 27. junija prikazal znjo pred Ankono, kjer je bilo

laško brodovje pod admiralom Persano. In čudo: le ta se ni hotel spustiti v boj. Še le pod pritiskom javnega mnenja v Italiji je odplul dne 16. julija iz Ankone, da napade Vis, to trdnjavo Jadranskega morja. Dne 18. in 19. julija je Persano napadal utrdbe viske, ali zastonj mu je bil trud, da bi udrl v luko.

Dne 20. julija v jutro se je prikazala avstrijska mornarica pod poveljstvom Tegetthofa. Moč njegova je bila veliko manjša od italijanske. On je štel le 27 ladij, od teh 7 oklopnice, a 526 topov z 7500 mož. Ob 10. in pol je dal Tegetthof ukaz na napad. Ladije so se morale postaviti v tri oddelke v podobi klina; oklopnice spredaj, za njimi lesene ladije. Oklopnice so imele napasti sovražne z vso silo, prebiti jih in prisiliti jih, da se potope. Italijanska oklopnica »Principe de Carignano« je izprožila prvi top. Tegetthof pa je s prvim udarcem razkropil italijansko brodovje, v katerem je zavladal nered, ker je bila vsaka ladija prepuščena svojemu kapitanu.

Začela se je obupna borba. Lesena ladija »Kaiser« se je, če tudi je močno

trpela, vendar rešila skrajne nevarnosti. Oklopnica »Ferdinand Max«, na kateri je bil sam Tegetthof, se je zaletela z vso silo v italijansko oklopnico »Re d'Italia«, ki se je potopila. Od 700 mož, ki so bili na njej, se jih je rešilo samo 15. Za nekoliko hipov je vse obmolnilo od groze, a potem se je zopet nadaljevala obupna borba. Ali Italijani so se kmalu začeli umikati proti severu. V sredi njihovih ladij je bil tudi »Palestro«, ki je že gorel. Okolo 3. ure popoldne je udaril plamen iz njegovih bokov in ladija — se je potopila.

Bitka je bila končana. Italijani so odpluli nazaj v Ankono, Avstrijci pa v Vis, kjer so (21. junija) pokopali svoje mrtve: 3 častnike in 32 mož, naslednjega dne pa so odpluli v Pulj. Avstrijska zmaga je bila sijajna in popolna.

Protestant spremlja sveto popotnico.

Pisatelj J. Albertus pripoveduje sledeče: V nekem mestu ob Renu, kjer sem dalje časa bival, sem spoznal slikarja in

Vidu pri Ponikvi in v Makolah. Ko je ležal na smrtni postelji, prišel je ravno dekret, da je prestavljen v Črešnjevec... Pokojnik je bil blag, miren in pobožen duhovnik. Liberalni in nemškutarski listi hočejo ga orisati sedaj seveda kot političnega hujška prve vrste. Toda ti listi hudobno lažejo, ker bi si radi potolažili vest, sedaj ko vidijo grozne posledice svojega brezverskega, protikotoliškega pisarjenja. Še ob žalostni pretresljivi smrti ne morejo mirovati, da bi ne obrekovali in sramotili duhovnika. Ob mrtvaškem odru mine tudi pri najbolj divjih ljudeh vsako sovraštvo, naši posuroveli liberalni in nemškutarski listi pa še sedaj dvigajo roke za kamenjem ter je mečejo ob rakev pokojnikovo. To je več kot podlo, to je zverinsko.

Pogreb pokojnikov.

Dne 25. julija leta 1896 je bil pokojnik posvečen v duhovnika — dne 25. julija 1902 je bil njegov pokop. Žalostna obletnica! S Kranjskega so prišli kapelanov oče, sestre, bratje... Vili so se od žalosti, da jim je ljubi sin, dragi brat moral storiti tako strašno smrt! Oče se ni mogel udeležiti pogreba. Od vseh strani je prišlo mnogo ljudstva, vse je bilo resno, mnogi so na glas jokali. Duhovnikov je prišlo 41. Ko so pogrebci dvignili rakev pri kaplaniji in je zadonela iz mnogostevilnih grl slovesna, mogočna, a turobno doneča latinska žalostinka, prihajale so vsakemu solze... Kakega ubitega duhovnika še od navzočih nihče ni spremljal k večnemu počitku. V slovo je govoril pokojniku v cerkvi slovenjebistriški kanonik preč. g. Hajšek ter je vodil tudi sprevod. Zbor duhovnikov in učiteljev se je s petjem, v srce segajočim, poslovil od pokojnika.

Zakaj so ga ubili?

Gotovo je, da ni gospod kapelan nobenemu izmed onih, ki so se poboja

udeležili, storil nobene krivice ne na časti ne na premoženju. Kakor se sliši govoriti, jih je bilo pri poboju navzočih 11 oseb, 7 jih je gledalo, 4 so bili pri žalostnem činu. Ljudje pravijo, da je gospod kapelan med službo božjo opominjal včasih nekatere, naj bodo mirni. To je bila njegova dolžnost. Toda to gotovo ni razlog dovolj, da gospoda kapelana pobijejo, ako bi v njih srcih ne tlelo sovraštvo do duhovnikov sploh. Od kod to sovraštvo? Od takih, ki hujškajo zoper duhovnike, ki jih zasramujejo, ki jih obrekujejo.

Resen opomin.

Liberalni in nemškutarski časniki, kakor smo že omenili, skušajo sedaj na hudoben način vso krivdo zvaliti na ubitega gospoda samega ter s tem opravičiti in oprati pobijalce. To je obžalovanja vredno, to je nevarno delo! Ako se bodo poboji, izvršeni na duhovnikih, opravičevali, nikar se ne motite, potem hudobni ljudje svojih zločinskih rok ne bodo stegovali samo proti duhovnikom! Nikar se ne motite, ako se bo tako delalo, potem pridejo tudi drugi stanovi na vrsto!

Kdor želi, da naše ljudstvo ne bo posurovelo, naj skuša tudi vse storiti, da se odstrani od njega, kar bi ga znalo storiti surovega. Stariši, ne puščajte mladine v slabe tovaršije, kjer se hudobno govori! Stariši, ne puščajte mladini, da po nedeljah pijančuje pri žganju, namesto da bi šla v cerkev. Stariši, ne puščajte brati otrokom časnikov in spisov, ki hujškajo in blatijo cele stanove, ki delajo proti vsem, kar je svetega in blagega. Pretresljiv dogodek v Makolah vas glasno opominja, da gledate s strogim očesom na mladino, da se ne pohujša in ne pogubi!

Politični razgled.

Štajerski deželni zbor je zaključen. Sedanji poslanci so dogotovili svoje delo in kmalu bode deželni zbor razpuščen. Potem pridejo nove volitve za deželni zbor. Volili bomo po starem volilnem redu. Predlog nemške večine v deželnem zboru, naj se volilni red spremeni na korist grajščakov, meščanov in tržanov, ni dobil potrebne večine. Kmečki poslanci niso hoteli glasovati za predlog, ampak so se rajši pri glasovanju odstranili, in zato za predlog ni bilo potrebne večine. Spodnještajerski poslanci ptujski Ornik, vojniški Stallner in savinjski Lenko, ki se tako radi imenujejo prijatelje kmetov, se niso hoteli potegniti za kmeta, ampak so pri predlogu o volilni spremembi vlekli z drugimi nemškimi poslanci, da se dajo meščanom in tržanom še večje pravice. To si hočemo zapomniti za prihodnje volitve! — Za splošno, enako in naravno volilno pravico, kakor smo jo mi razlagali v zadnjem »Našem Domu«, so se izrekli slovenski možje na zborovanju v Šmartnu pri Gornjem gradu dne 20. julija in zborovalci na shodu v Konjicah dne 27. julija. Tako je prav! Le po tej volilni pravici pridejo stanovi, ki morajo največ delati in plačevati, to so kmetje, do prave veljave.

Slovenski mladeniči pri volitvah.

Na političnem zborovanju v Konjicah dne 27. julija je g. Korošec iz Maribora govoril tudi o mladeniškem gibanju na Spod. Štajerskem. Z veliko pohvalo je omenjal, kako lepo se navdušujejo mladeniči za naše najsvetejše reči, za sv. vero in slovensko narodnost. Izrazil je upanje, da bo navdušenje mladeničev gotovo dobro uplivalo tudi na volilce pri letošnjih deželno-zborske volitvah. Mladeniči bodo storili gotovo svojo dolžnost, da dobimo dobre, krščanske, za kmete vnete poslanece. Dal Bog! —

Po vojski v Južni Afriki.

Buri in Angleži so sklenili mir v Južni Afriki in vojska je prenehala. Toda Buri baje niso nič kaj zadovoljni z mirom. Angleško-židovski listi so sicer na dolgo in široko poročali, da so Buri izmučeni in veseli, da smejo položiti orožje, resnica pa je ravno nasprotno in so zelo oddaljeni oddelki Burov izvedeli o sklepu še le, ko je bilo že prepozno. Komaj 5 stotink Burov je in med njimi niti ne vse ženske, ki soglašajo za mir. — Angleški listi so tudi pisali, da je Krügerjev namestnik Burgher bil v taboriščih z navdušenjem sprejet, resnica pa je, da ga je morala braniti policija pred razburjenimi Buri. Kako drže Angleži besedo, je posneti iz tega, da se vlada brani zdaj obnoviti le jedno porušeno poslopje Burom ali jim dati le novčič odškodnine, vse je bila le nastavljena past. Kar se tiče povratka vjetnikov v domovino, se daje dovoljenje za povratek onim, ki prisežejo zvestobo angleskemu kralju, ki imajo dovolj sredstev sami in s katerimi je zadovoljen kapski guverner Milner. Vsled teh in drugih prevar zavladalo je med Buri toliko ogorčenja, da se zbirajo že novi oddelki, ki hočejo nadaljevati vojno in je vsak hip pričakovati novih homatij v Južni Afriki.

ga večkrat obiskal. V neki cerkvi me je opozoril na se, ko je molil prav pobožno pred sv. Rešnjim Telesom. Jako sem se čudil, ko mi je razodel, da je bil prej protestant. Prosil sem ga, naj mi pove, kaj ga je privedlo do tega, da je prestopil v katoliško cerkev. Rad je vstregel moji prošnji in tako-le pripovedoval:

«Živel sem v Draždanah. Moj oče so bili uradnik. Žalibog, stariše sem izgubil kmalu. Pustili so mi malo svoto novcev, katero je oskrboval starejši brat. Mene je dal v vajo nekemu litografu. Prebil sem tu mnogo bridkih ur. Kadar mi je bilo najhuje, šel sem v katoliško cerkev in pokleknil pred sv. Rešnje Telo; prepričan sem bil, da le tu prebiva edino pravi Bog. — Nekega dne me pokliče k sebi brat. Da mi nekaj denarja, češ tu je ves tvoj imetek in ni mi mogoče dalje za te skrbeti. Bil sem ves obupan in šel tiho v svojo podstrešno sobico. Jedel sem le samo kruh in pil vodo. A moje imetje se je vendar le tako manjšalo, da sem imel nekega jutra le še za malo kruha denarja. Ni mi bilo mogoče prositi trdosrčnega brata za kak dar, in tako mi ni preostajalo družega, nego stradati, dokler me ne reši smrt. Hitel sem v katoliško cerkev in potožil Vsemogočnemu svoje gorje. Tu sem hipoma zadobil mir v svojem sreću. Nato sem se napotil v delalnico. Komaj

sem pričel delati, že me pokliče mojster, in mi obljubi odslej plačo, ker je bil z mojim delom povsem zadovoljen.

Nisem mislil postati katoličan, dasi sem še bolj goreče hodil molit v katoliško cerkev pred Najsvetejše. — Kot litograf sem si prihranil toliko denarja, da sem z osemnajstimi leti šel na akademijo v Monakovo. Nekega večera sedim v gostilni. Kar čujem zvonček in vidim, da nese duhovnik sv. Rešnje Telo tu memo bolniku. Vedno je spremljalo Jezusa mnogo ljudi, a danes nisem videl nikogar. Sneg in dež sta branila ljudem iz hiše. Mislim si: Ako ne gre noben kristijan za sv. Rešnjim Telesom, pa ti skaži Gospodu to čast. — Pustil sem pivo in hitel gologlav za duhovnikom. Hodila sva po mnogih ulicah in se slednjič ustavila pred neko hišo. Duhovnik se je obrnil, da bi dal kot po navadi ljudstvu blagoslov. Prestrašen, mogoče ker je mene edinega videl, je držal sv. Rešnje Telo nekaj časa proti meni. In tedaj mi je srce vzkipelo, padel sem na kolena in glasno sem zaplakal. Ob tej priči sem sklenil postati katoličan.

Takoj drugo jutro sem poiskal katoliškega duhovnika, da bi me poučeval. Le malo časa je trpelo in oni protestant je postal katolik, ki je spremljal sv. popotnico.»

Gospodarske stvari.

Delo v vinogradih in sadovnjakih meseca vel. srpana. Pobiranje vseh, od črnega pikca napadenih poganjkov, listov, divjih poganjkov, vitic in jagod; vse to treba sežgati. — Jagode, napadene od kiseljaka, treba odstranjevati. Tretje škropljenje proti strupeni rosi, ako se ni zvršilo že meseca rožnika. V tem mesecu se navadno več ne žveplja, ker se s tako poznim žveplanjem ne doseže zaželeni uspeh. Vezanje v matičnjaku in vinogradih. V sadovnjakih: Zatiranje jabelčnega in češpljevega molja s tem, da pobereмо vsak dan vse odpadlo sadje in ga pokrmimo. — Uničevanje krvave uši z mastenjem s čopičem in škropljenjem napadenega drevja. Za uničevanje krvave uši s čopičem se napravi takozvana petrolejeva mešanica, ki se za 100 litrov dela tako-le: V 20 l. tople vode raztopimo 8 kg. mazljivega mila popolnoma, dodamo potem 20 l. petroleja, toda mešati treba zmirom in na to dolijemo naposled še 60 l. vode. — Zatiranje listnih ušic z večkratnim škropljenjem po vrhovih z raztopnino od mazljivega mila in tobakovega izvlečka. Za to se vzame 1½ kg. mazljivega mila in ¾ kg. tobakovega izvlečka na 100 l. vode; delo pa moramo, dokler se kažejo ušice, po 3—4 dnevih ponoviti. — Zatiranje gosenic zavrtičevih in koštanjevega prelca. — V drevesnici se cepljenje na speče oko nadaljuje.

Gojenje čebule (luka). Glavno pravilo o gojenju čebula je, da se ta nikdar ne sme saditi v svežo pognojeno zemljo, temveč se mora za gojenje luka obrniti v jeseni prekopana in dobro obdelana zemlja. Najbolje je, ako se seje v drugi polovici svečana ali v začetku sušca. Kjer se goji veliko luka, se priporoča sejati seme v vrste, ker se prihrani na ta način seme in tudi poznejša opravila se lažje opravljajo. Potem se polje z lahno brano povleče in povalja. Prvokrat se kopa, ko je bilka nekaj centimetrov visoka. Za nekaj tednov se že lahko prične s sajenjem, in tako, da so rastline 5—6 cm. ena od druge oddaljene. Ako rastline ne rastejo živahno, ter dobijo žolto-zeleno barvo in so vršički luka prismojeni, se mora pomoči z gnojem, na pr. amoniakov superfosfat ali čilski soliter. Seveda se mora gnojiti pravočasno, ker prepozno gojenje več škoduje kot koristi. Spravljanje čebula se prične, ko je zelenje odmrlo. Spravljati pa se sme le v suhem vremenu, ker v drugem oziru čebul rad gnije. Ko se je luk lepo osušil, kar je trajalo 8—14 dni, se odstrani suho zelenje in korenine. Potem se spravi luk v zato pripravljene shrambe, ki naj bodo na zravnem prostoru. Ako je listopad mrzel in se je bati mraza, naj se čebul pokrije s slamo. V milem vremenu se mora luk prebrati in gnili odstraniti. Za seme naj se izbere le najbolj razviti luk.

Nekaj o medu. Med je hrana, da ji ni enake, kar se tiče lahke prebave hranilnih snovi. Med preide v kri, kjer služi za gorkoto telesa, ter za razvoj krepke moči. Ni prazna domišljija, da je človek vsled zavžigega medu veliko bolj čil, kakor o kaki drugi hrani. Seveda se mora tudi tukaj, kakor pri vsaki hrani, vpoštevati zmerno uživanje. Pristen med — ne morebiti kaka mešanica — stori človeka gibčnega in krepkega. Za otroke ni boljše

slasčice kot med, in mesto, da jim dajete kake dvomljive sladkarije, dajte jim rajši medu. Med služi pa tudi kot zdravilo, in je gotov pripomoček za kašelj, za prsne in vratne bolezni. Starejim ljudem, kateri trpijo radi tesnobe v prsah, se priporoča zavživanje medu. Za hripajoče in kašljajoče osebe je najboljši čaj iz lipovega cvetja, kateremu se pridene med. Ako se vname grlo, je žabeljnjš (žofja) čaj, mešan z medom, gotovi pripomoček. Za pljučno bolezen se priporoča hren, pomešan z medom, katerega naj bolnik zjutraj in zvečer vsakokrat eno žlico vzame. Ljudje, ki bolehalo na želodčni bolezni, kakor želodčni krč itd., naj pijejo čaj od pelina, pomešanega z medom. Ako otroke napade davica (difteritis) jim dajte med. Otrokom, katerim se rado zapre, dajte čaj, pomešan z medom. Tudi odraslim je že pomagalo. Za otekline naj se vzame med, kateri se pomeša z rženo moko tako, da nastane gosto testo; in to se potem položi na otekline. Ne samo kot zdravilo, temveč tudi kot hrana služi med. Mnogo bolj zdrava je kava, osladjena z medom, kakor s sladkorjem. In za potice, česar pa mi ni treba tukaj razkladati, ker je že vsaki bralec »Našega Doma« poskusil to imenitno umetnost mater in gospodinj.

Mladeniško gibanje.

Kako lepo se naši mladeniči na Štajerskem pripravljajo, da postanejo značajni krščanski možje in spretni zagovorniki vere in milega naroda slovenskega, glas o tem je prekoračil že tudi meje naše zelene štajerske dežele. Posebno se naši bratje na Kranjskem vrlo zanimajo za življenje med slovenskimi štajerskimi mladeniči. Urednik izvrstnega lista »Domoljuba« g. Smolnikar je prišel celo proučevati mladeniškega gibanja na Štajerskem. In mladino ljubi na Kranjskem so se zbrali pod predsedstvom kneza in škofa ljubljanskega, dr. Antona Bonaventura Jegliča, na posvetovanje, kjer so se razgovarjali, kako bi tudi na Kranjskem mladeniče vzbudili in vzdramili iz spanja. Marsikatera pohvalna beseda se je izrekla pri posvetovanju o naših krščanskih in narodnih mladeničih. Slovenski mladeniči, le naprej po poštenih potih! S tem delate čast sebi in naši ožji domovini.

Na posvetovanju se je določilo, snovati tudi mladeniške zveze. Zanimalo bo menda naše mlade čitatelje, kak delokrog se je določil za take zveze. Evo Vam ga, prijatelji! Delokrog naj bi bil približno ta-le:

1. Skrb za dobro knjižnico. Ta naj se zlasti dá v roke mladeničem. Postavi naj se spreten knjižničar ali naj se polagoma v to vpelje. Vodi naj redno zapisnik nabavljenih, kakor tudi izposojenih knjig; kdo drugi naj ima v skrbi časopise itd.

2. Od časa do časa naj mladeniška zveza v društvenih prostorih prireja shode, včasih morda za vse ude bralnega društva, včasih samo za svojo zvezo. Na teh shodih naj se vrsté:

a) Predavanje o obče koristnih stvaréh, ki naj jih ima duhovnik, dokler polagoma tudi mladeniči sami ne začno nastopati. V začetku naj jim duhovnik izdela kratke govorce, da se jih naučijo in potem predavajo. Milota je gledati in poslušati, kako na Štajerskem priprosti

kmečki fantje pogumno na shodih drug drugega navdušujejo za sveto stvar vere in domovine. Kmalu začno s samostojnimi poskusi... Dosti je tam mladeničev, ki izvrstne članke pošiljajo v »Slovenskega Gospodarja« in »Naš Dom«... Vse sad predavanj.

b) Deklamacije (predavanje pesmi), posebno za začetnike. Štajerci name ravajo izdati posebno zbirko primer-nih pesmi za take deklamacije.

c) Predstave; v »Zbirki ljudskih iger« je izšla že lepa vrsta primernih iger za take predstave, ki se bo še vedno nadaljevala. Na Štajerskem s takimi predstavami prav veliko dosežejo. Fantje s takimi nastopi vsestransko pridobijo.

č) Pevski zbori, katerih velikega pomena zlasti za mladeniče mi ni treba povdarjati.

3. Ob primernih prilikah naj se s fanti napravi kak izlet.

Na Štajerskem imajo že vpeljane skupne shode fantov, ki spadajo pod eno dekanijo. Sedaj se zberó tu, drugo leto tam, pod vodstvom duhovnega pastirja, nastopajo z govori, petjem, predstavami itd. Gosp. Gomilšek mi je zatrdil, da se še nikdar niso pripetile kake nerednosti, temveč da taki sestanki na vse jako blagodejno vplivajo. Polagoma bi se dal napraviti morda na Brezjah velikanski shod naših in izvenkranjskih fantov, ki so organizirani v Marijinih družbah.

Vodja krščanskih socialcev na Kranjskem in znani pisatelj dr. Ivan Krek je pridjal še te nasvete: a) Za mladeniško družbo se morajo pripraviti posebni prostori, kjer se morejo shajati; brez posebnih prostorov se društveno življenje nikakor ne bo moglo razvijati; b) mlada narava hoče spremembe, drugače se dolgočasi in zanimanje preneha, zato so potrebne razne zabave, predstave; posebno koristne bi bile deklamacije, kratki govori in razgovori o tem, kar se je bralo v knjigah in časopisih, ali o tem, kar se je govorilo; c) mladeniško srce je do vzore, navdušeno za požrtvovalnost, za delovanje v splošno korist; ta dobra stran se mora v društvi posebej razvijati; d) priporočajo se vsakodnevne duhovne vaje samo za mladeniče, ki bi mogle močno koristiti za izomiko mladeniškega srca; k sv. zakramentom naj bi se vodili štirikrat v letu, saj bi zavoljo utrujenosti od težkega dela večkratno prejetje skoro nemogoče bilo; e) mladeniči naj se utrdijo tudi za one čase, ko zapusté domovino, pa gredó v tuje, nevarne kraje; za ta čas naj se pripravijo, da ostanejo zvesti krščanskemu življenju in bodo tam tudi apostoli za svoje tovariše.

Tak delokrog se je določil za mladeniške zveze na Kranjskem! Slovenski mladeniči in mladenke, kličemo Vam: Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

Razne novice in druge reči.

Hujskanje proti duhovnikom. Ptujski »Štajerci« se drgne v zadnji številki ob nič manj nego osem duhovnikov. Najprej se huduje, da sta župnika Žičkar in Lendovšek tudi poslanca. Župnika in kapelana pri Sv. Barbari v Halo-zah gleda s »spicturna«, kako baje citata — »Štajerca«. Kapelana pri Sv. Križu na Murskem polju pa ne mara neki

»faran«, ker ima gospod kapelan lovsko puško, in zato hujška gospoda župnika, naj kapelana »v red vzamejo«. Poličanskega župnika krivi, da je on kriv, da je ljudstvo zaradi volitev tako »razkačeno«, a volitve so bile že pred pol letom, in takrat in pozneje nihče ni bil razkačen. Kranjce šunta proti gospodu župniku Sattlerju na Ptuijski gori, ker baje misli oditi na Kranjsko. Največji pa je napad šolovodje Janeza Adamiča v Črešnjicah na tamošnjega župnika, ki obsega kar 4 predale.

Neprestano hujskanje. Vse kar ni nemški ali nemškutarski kramar ali krčmar, vse pride v »Štajerčev« mlin. Razven naštetih duhovnikov so v zadnji številki napadeni še tudi drugi slovenski možje. Gospod nadučitelj Stoklas v Leskovcu jih seveda največ dobi. Ni čudo, urednik Drevenšek je v Leskovcu doma. Pri Sv. Barbari v Haložah vzbuja »Štajerčevo« jezo »gospod Korenjak«, ker udriha po tem listu. Res, grozen zločin! Pri Veliki Nedelji se je spravil listič na narodnega trgovca g. Veseliča. Tudi ta gospod ima velikansko napako, da namreč preganja »Štajerca«. V Poličanah pa »Štajercu« in gospodu Ludviku nič kaj ne ugaja g. Gajšek in njegova gostilna, ker g. Gajšek klesti v gostilni po »Štajercu«. Čast za vsakega, ki ga napada »Štajerc«! Ni najslabše sadje, ob katerem glodajo ose!

»Štajerčeve« liberalne laži. 10. št. »Štajerca« je prinesla dopis pod zaglavjem »Črešnjeviški župnik«, v katerem z običajno liberalno surovostjo blati g. župnika Sušnika, češ, da je dne 21. sušca imel na prižnici prepoved, v kateri je kričal v največji jezi nad farno ljudstvo, napadal in zmerjal ter ga šuntal k puntariji! Zraven tega mu očita v svoji liberalni resnicoljubnosti, da je rekel na leci: jaz sem največji gospod, vsak se mi mora klanjati, naj bo učitelj, uradnik ali častnik; da, še celo kralj se mi mora uklanjati itd. itd. Gosp. župnik je poslal popravek, v katerem dokaže, da dotični dan ni niti prepovedi imel, ker je bil — petek. Resnicoljubnega »Štajerca« je to razkačilo. Začel je zopet blatiti g. župnika, češ, da je to največja nesramnost od g. župnika, da si upa popravljati. Res je sicer, da dotični dan ni bilo pridige, a bila je pa 23. sušca pridiga. V omenjenem dopisu se je vrnila le tiskovna pomota. A pošteni resnicoljubni liberalni »Štajerček« se je tudi sedaj hudo opekel. Dobil je popravek, v katerem dokaže g. župnik, da tudi 23. sušca ni bilo nikake prepovedi, ker se je bral le pasijon ali trpljenje Kristusovo. No, liberalni »Štajerček« je nato utihnil, a popravka pa si ni upal natisniti. S takimi liberalnimi častniki se moramo boriti. Ako imajo korajžo oblatiti poštenega človeka, naj imajo tudi pogum, da popravijo in prekličejo svoje neresnične trditve. Sicer pa dobi »Štajerc« priliko, da dokaže svoje neresnične trditve.

Iz Leskovca. (»Štajercu« v odgovor.) Ako psu na rep stopiš, zacvili. Tudi ptujski »muli« se je nekaj enakega pripetilo, ker je v zadnji številki grozensko zamijavkala, mahala in butala je okrog sebe, da je bilo joj! Poglejmo kup slame, katero je »mula« namlatila pod napisom »Leskovska nova šola.« Hek (domače ime) piše v nje: »Prosili pa nismo mi ubogi kmetje za novo šolo, prosila je za njo častihlepna Stoklas-ova.« Dobro, gospod! Če je

Stoklas res vložil prošnjo za novo šolo, potem se mora dotično pismo nahajati pri višjih šolskih uradih. Ako Hek tega pisma ne spravi na dan in svoje trditve ne dokaže, — tedaj piše neresnico. Kdo pa je prosil po drugih haloških krajih za nove šole? Tudi gospodje nadučitelji? Hek piše dalje: »Stanovanje za naše učitelje ni? Zakaj ne?« Ako ima Hek korajžo, naj gre v Strmec k Stoklasu; pokazal mu bode prepis komisijskega protokola, kjer so vzroki natančno popisani. Nadalje kvanta Hek, da je Stoklas odšel iz stanovanja zaradi lepe Menice, a pozabil pa je povedati, ali so tudi drugi tukajšnji učitelji zaradi lepe Menice zapustili svoja stanovanja? Res je, da je nadučiteljevo stanovanje vzela neka stranka v najem; res je pa tudi, da je dotična stranka pobrala šila in kopita in se preselila v drugi kraj, ker je imela v štirih tednih dovolj prilike, da si je razpadljivo poslopje natančno ogledala. Hek trdi, da zna brati in pisati boljše, kakor Stoklasovi učenci. Ni čuda! celih deset let trgal je hlače po mestnih šolah in vendar si ne upa povedati, kaj je dosegel. Sicer pa Stoklasovi učenci ne menjajo z Hekom, ker njih čaka lepa bodočnost in v to pomozi Bog! Konečno zbere Hanzek vse svoje moči in ves vspehan zakliče: »Brezsrčni slavo-hlepnež, poberi se iz naše sredine!« Bodi prepričan, Hanzek, da tebi in pa tvojim ljubim 6 naročnikom na ljubo, katere imaš v Leskovcu, Stoklas ne gre iz Leskovca, ampak on bode tudi v prihodnje deloval neustrašeno, kakor je prisegel, »vse za vero, dom, cesarja!« — Hanzek se podpisuje »Štajercu« zdaj kot »Varničan«, zdaj kot »kmet in občinski odbornik v Leskovcu«. Gotovo bi bilo lepo, da bi bil Hanzek kmet in občinski odbornik, pa kaj, tristo medvedov! ko je up za obojim splaval po vodi.

Iz Slovenskih goric. Gospod urednik, naj vam povem nekaj čudnega, smešnega in ob enem žalostnega. Nekako po naključju je prišlo, da sem imel opraviti z nekaterimi tukajšnjimi župani. Sprva sem se veselil tega, ker sem mislil, da bom občeval s samimi narodnjaki. Ali, glej šmenta! Tukaj sem se pa hudo vrezal! Ne bom Vam na dolgo in široko razkladal, kaki so, le to povem, da uradujejo večinoma nemški, akoravno jim kisto gre. Tako sem našel na jednega, ki je dal dovoljenje nekemu posestniku — seveda nemško, kar se samo ob sebi razume — »darf sich vor seinem Haus erschiesen«. Slovenski bi se to glasilo: Se sme pred svojim hramom ustreliti. Bes te plentaj! sem si mislil. To pa že, to! Tako dovoljenje sme dajati le ta župan! Vseh teh žalostnih nasledkov in trmoglavosti je kriv »Štajerc«, ki vedno hvali nemščino; ljudje pa, ki berejo — in teh je tukaj precejšnja kopica — mislijo, da je res zveličavna.

Iz Okoslave pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Dne 13. julija popoldne je tukajšnja posestnica v Okoslavskem vrhu, Marija Meglič, padla z črešnje devet metrov globoko in se pri tem padcu hudo poškodovala, da je malo upanja, da bi okrevala. Bog nas varuj takih nesreč.

Stekel pes ugriznil. Iz Hajdine se nam piše: V ptujskem okraju je steklina psov v zadnjem času že ponehala. Ni bilo slišati o nikakem napadu. Psi so zategadelj dobili zopet svojo prostost. Ali kaj se zgodi! Na Gornjem Hajdinu je šel

po noči 25. julija mladenič Franc Metličar proti domu. Ni bil več daleč od domače hiše, kar zagleda par korakov od sebe nekoliko psov, ki se grizejo, tepejo itd. Fant stopi bliže, in kakor bi trenil, skoči nek črn velik pes proti njemu in ga ugrizne na dveh krajih leve noge. Metličar se na to pripogne in misli kamen pobrati, češ, da se bo s tem psa rešil. Ali glej! Pes skoči s posebno spretnostjo nad njim in zasedi ostre zobe mladeniču v vrat. Pes je nato zbežal. Za druge pse ne vem, kam so odšli, le o enem, ki je prišel zjutraj domov, mi je znano, da ga je moral gospodar takoj odstraniti, ker so se pokazali prvi znaki stekline. Metličar je šel drugi dan k zdravniku, ki je dognal, da ga je v resnici ugriznil stekel pes.

Kapela pri Radincih. Tudi pri nas smo začele spoznavati, kaj koristi dobro berilo, kako blaži duha in razvedruje srce, nasprotno pa, kak strup so slabe knjige in časopisi za naše ljudstvo. Odkar je k nam začela kobacati ptujska žaba, smo spoznale, kake vrednosti je »Naš Dom«, kako nas on zbira pod našo narodno streho. Ponosni smo mi Kapelčani, da nas je tako lepo število deklet in mladeničev naročeno na »Naš Dom«. Sestre predrage, od danes za naprej pokažimo onemu kramarju vrata ali peč! Mnogo nas je že v vrstah narodnih, ali vendar so še take, katerim ni mar za naš klic, ampak jim je bolj mar za brezvestne fantaline, kateri ponujajo svojo robo, »Štajerca«, kakor smo same videle. Sestre, tudi me stojimo trdno, kakor zidi grada. Napovejmo »giftni kroti« boj, kakor so že nekatere naredile. Naj bo naše geslo: ptujskega lažnjivega kljukeca v peč, »Slov. Gospodarja« na mizo, »Naš Dom« pa v roke.

Kapelska dekleta.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Pomlad je minila in tudi poletje nam bo naglo izginilo. Tudi pri nas je bila pomlad, in sicer dvojna pomlad. Kakor zbudi toplo solnce spečo naravo k novemu življenju, tako je zbudil vrli »Naš Dom« speče mladeniče pri Sv. Miklavžu. Odkar je začel zahajati med nas ta vrli boritelj slovenski, zasijalo nam je lepše solnce, solnce narodnega probujenja. Zalibog da ne vsem. Mnogo še jih tava v temi ptujskega »Štajerca«; mnogo še noče poznati svojega lepega slovenskega doma, temveč kakor pravi pesem:

Le za tuje ima hvalo,
Tebe, domovina, čista malo,
Nima za-te nič solzá.
Ljuba mati, al' pustila
Boš ga, in mu ne zdramila
Samo enkrat še srčá?

Za te je letošnja pomlad bila brez vspeha. Vroče poletje jih ne bo zdramilo, hladna jesen z mrzlo zimo daja nam le malo upanja. Rojaki preljubi, ki se niste v vrstah boriteljev za sv. vero in milo domovino, pristopite, da bo prihodnja pomlad našla slehernega mladeniča, sleherni mladenko delujočo za blagor domovine. Poglejmo krog sebe, povsod vse vstaja, se združuje, ne zaostajamo torej mi, temveč z geslom mladinskim: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino«, sukajmo uma bridki meč, za vero, domovino milo! In mogočna pesem naj doni, da vstaja Sloven poln moči!

Eden izmed miklavževskih fantov.

Sv. Tomaž bl. Ormoža. V zadnji številki »Štajerca« je čitati med drugim, kako sem neki jaz javno priznal, da nimam

nič proti »Štajercu.« Da, priznal sem proti nekemu trgovcu iz Ptuja, — kateri je pridno popraševal, ali dobivajo ljudje »Štajerca« redno po pošti, — da jaz kot poštar, nimam nič proti »Štajercu.« S tem mojim priznanjem pa še nima »Štajerc« pravice trditi, da bi jaz lahko kaj za njega storil. Na to trditev le zamorem izjaviti, da predno bi se to zgodilo, mogel bi le zblazneti. Dotični dopis je podpisan z »kmet naročevalec«. Zakaj tako barvate svet? Pisec dotičnega dopisa more biti le isti gospod trgovec iz Ptuja, s katerim sem govoril, ker o »kmetu naročevalcu« ni bilo pri tem pogovoru niti duha niti sluha.

J. Skerlec.

Iz Pavlovec pri Ormožu. Dne 17. julija smo pokopali blago ženo, skrbno mater in prijateljico sirot, Marijo Keček. Kakor vsakemu človeku, tako je tudi njej bilo veliko trpljenja odločenega in le malo veselih dni. Večkrat v življenju je bila nevarno bolna in vselej zelo potrpežljiva ter v Božjo voljo udana. Skrbela je za svoje domače kakor le najboljša mati, kateri so služabniki ravno tako pri srcu, kakor lastni otroci. Lepo je bilo opazovati, kako so že dorasli sinovi ji bili udani in jo ljubili kakor mali otročiči. Vsežkozi bila je najlepši vzgled. Za njo žaluje domača hiša in mnoga sirota kakor vsi, kateri smo žnjo občevali. Blaga žena, v miru počivaj, nad zvezdami se vidimo!

Sv. Peter v Gornji Radgoni. Ljube tovarišice! Tudi pri nas je umazani list »Štajerca« precej razširjen. Zato smo sklenili, me petrovska dekleta, ga ugonobiti, kakor najhitreje, ter pokazati, da ljubimo slovenski narod, akoravno je v naši lepi župniji nekdo, ki ga rajši čita, kakor sveto pismo, kakor se je nekdo izmed njegove rodbine izrazil. Skrbeti hočemo, da bo prekorišni list »Naš Dom« prihajal v vsako hišo. Pa naša navdušenost naj ne traja samo nekaj časa, naj ne bo jednaka slami, ki se sicer užge z velikim plamenom, in potem kmalu ugasne. Ne ustrašimo se nasprotnikov in ovir, ampak bodimo pogumne in vstrajne. Delujmo pa složno, ker le v slogi je moč. Skrbimo tudi, da bomo z vzglednim vedenjem v narodnem in verskem oziru čast in ponos našega bralnega društva in naše matere Slovenije. Za to pa:

Daj, o Bog, nam lepo slogo,
Reši domovino vbogo!
Ti rod ravnaj, Ti ga vodi
K velikosti in svobodi!

Laporje. Prosim, gospod urednik, dovolite tudi za te vrstice majhen prostorček v »Našem Domu«. Tudi pri nas se gibljemo in radi prebiramo »Slovenskega Gospodarja« in junškega »Našega Doma«. Imamo navdušene rodoljube, ki mnogo storijo, da se širijo dobri časniki in knjige. Imamo tudi Marijino družbo, v kateri je lepo število mladeničev in deklet. Vam pa, dragi mladeniči in dekleta, kateri se niste v tej družbi, kličem: pristopajte in ne bojte se hudobnih opravičljivih jezikov. Zalibog, da tudi pri nas ni čisto, in da k nam zahaja nesrečni zapeljivec, umazani potepuh, ta ničvredni »Štajerc«. Mladič in dekleta! skrbimo, da ga odpravimo, da ne bo omadeževal naše lepe župnije. Delajmo in ne zaostajajmo v nobenem oziru naših sorojakov po slovenskih goricah, temveč je posnemajmo. Vsej navdušeni mladini po celem Sloveniji kliče mili pozdrav! Bog in domovina!

Laporčan.

Iz Poličan. Če se kdo ni prepričan, da ptujski list nesramno laže in hujska, naj si pogleda zadnji dopis iz Poličan. Našega župnika napada, da hujska ljudstvo, in da je ljudstvo grozno razkačeno zaradi njegovega nastopanja pri občinskih volitvah. Toda čujte, občinske volitve so bile pred pol letom. Vršile so se izvanredno mirno, vsi odborniki so se izvolili enoglasno. Šlo je vse tako tiho, da mnogi niti vedeli niso nič, kaj se vrši. O razkačenosti ljudstva še smo le sedaj iz »Štajerca« izvedeli. Vsakdo sedaj lahko razvidi, kako hudoben je torej list, ki krivi župnika, da je razkačil ljudstvo, ki niti razkačeno ni bilo. Gospoda župnika tudi napada s temi besedami: »Naš župnik ščuje Slovence zoper Nemce, čeravno Nemcev tukaj nimamo.« Ta je pa modra! Ščuvati v Poličanah zoper Nemce, katerih ni, tega pa še nismo slišali. »Štajerc« naj si da patent pritiskati na to svojo neumnost.

Rogatec. Dne 17. julija je bil v Rogatcu in okolici velik vihar. Vtrgal se je oblak in napravil veliko škodo. Povrh je padala še toča in pobila poljske pridelke.

Iz Teharjev. Tukaj je utonil pri kopanju dne 17. julija t. l. ob 2. uri popoldan sedemletni učenec Anton Vengust. Ker se je kopal v tovaršiji s samimi svojimi malimi bratci in sestricami, mu na njegovo klicanje nikdo ni na pomoč prihitel in za ponesrečenega ni nikdo vedel dotlej, da ga je voda prinesla na površje. Starši, ne pustite otrok nikoli samih pri vodi.

Iz Sv. Pavla v Sav. dol. se poroča, da je udarila strela dne 19. t. m. v lipo, pod katero je posestnik Jakob Vodlak p. d. Briel, stoječ na kolesu, metal les raz voza. V tem hipu zadene strela tudi v kolo in v njegovo desno nogo, mu črevelj čisto raztrga in tudi spodnji del hlač mu je odgorela. Druge nesreče ni bilo. Sreča in nesreča.

Rečica v Savinjski dolini. Ta mesec so v št. Janži ustrelili lovci jelena, ki je tehtal 196 kg. Pač redka lovska sreča v našem kraju! — Za d'rečko liberalno »kmečko društvo« je baje dobilo sušico. — V nedeljo, dne 20. t. mes. zvečer po 11. uri je začelo goreti p. d. pri Grozi v Rečici. Zgorel je le samo živinski hlev. Ogenj je gotovo zanetila hudobna roka. Orožniki so prijeli znanega socijaldemokrata Vida Perchlina, ker ga sumijo zaradi požiga. — Jožef Jeraj p. d. Kolenc v Goršovljah se je v nedeljo, 20. t. m. napotil v cerkev, med potom mu je slabo postalo in je šel v sobo Jožefa Žlemik p. d. Martin; tam se je vlegel za mizo in umrl, zadela ga je srčna kap. Mož je bil ubogim dober. — Dne 23. t. m. je utonil na Letuškem jez u sin Franca Goličnika p. d. Roglica v Rečici; bil je pri splavu Franca Rakuna p. d. Kosa v Varpolji. N. p. v m.! Bodimo pripravljeni, ker ne vemo ne ure ne dneva, ko nas Bog k sebi pokliče.

Napad in samomor. Pri Sv. Marjeti poleg Rimskih toplic je nek potujoč roko-delec napadel mlado gospodinjo Ano Lovkovšek. Hudobnež je vlomil v hišo, stikal po sobah, da bi kaj ukradel; ko ga je gospodinja hotela pregnati, jo je prijel za vrat in usta ter vrgel na tla. Komaj je nekoliko zakričala, sta prišla njen mož in še nekdo drug ter ženo rešila. Prijela sta napadalca in ga oddala orožniku. Ko ga je ta zvezanega pred seboj gнал, je v

Vrtečah naenkrat skočil v močno naraslo Savinjo, nekaj časa je še z zvezanimi rokami na hrbtu plaval, potem pa utonil. Pisem ni imel nobenih. Rekel je, da je sodar iz Zaprešiča. Ta napad je grozovito predrzen, v nedeljo pri belem dnevu, v sredi vasi, blizu toplic, od koder ljudje vedno skozi vaš hodijo.

Iz Pilštanja. Dragi »Naš Dom«! Me pilštanska dekleta, me zveste hčere naše mile slovenske domovine, te srčno pozdravljamo in ti ob enem tudi obetamo, da se te hočemo zvesto okleniti in držati. Brale smo v zadnji številki, kako je »Štajerc« poln laži in obrekovanja, kako posebno dekleta obrekuje! Pa le naj govori, kar hoče, saj itak dobro vemo, da »Štajerc« družega ne zna, nego grdo lagati in obrekovati. Me dekleta pa se hočemo vkljub temu še bolj okleniti tebe, preljubi »Naš Dom«. Ne damo se tudi odvrniti od naših dušnih pastirjev. Čim bolj jih »Štajerc« in njegovi podrepaniki zaničujejo, tem bolj jih hočemo mi vrli Slovenci in verni kristjani spoštovati.

Nova šola. Iz Artič se nam poroča: Dne 23. t. m. je bil ob lepem vremenu med pokanjem topičev položen in blagoslovljen vogelni kamen za novo štirirazredno ljudsko šolo. Zidarji in delavci pod nadzorništvom svojega delodajalca g. C. Scagnetti-ja so na to pričeli z novo gradbo. Bog daj svoj blagoslov.

Bizeljsko. Čudno, gospod urednik, namreč, da bo baje po novem letu »giftna kropa« prikobacala vsak teden iz luže. Tukaj se nekdo baha, da je že dobil več naročnikov; menda med šnopsarji, med nami bizeljskimi mladeniči in dekleti nimate nobenega. Tudi nekaj »Rodolumpov« imamo pri nas. Pa dovolj za sedaj. Ako se ne poboljšajo, bom Vam naznanil še kaj več o teh »Rodolumpih« in »Št—erih«. Vrli »Naš Dom« pa sprejmi pozdrave od mladih Bizeljancev.

V slovenjegraškem okraju bo dne 3. avgusta ob 3. uri popoldne velik politični shod v Doužah pri g. Času. Poročali bodo gg. poslanci Žičkar, Robič, Vošnjak. Volilci, na noge!

Velika nesreča pri streljanju zoper točo. Blizu trga Weiz na Gor. Štajerskem je streljalo 10. julija pet posestnikov, oziroma posestniških sinov iz ute zoper oblake. Naenkrat se je začela močna razstrelba. Prihiteli so sosedje ter našli uto razdejano, vseh pet strelcev pa je ležalo okoli skoraj čisto nagih ter kakor oglje ožganih. Nobeden še ni prišel k zavesti ter tudi ni upanja, da bi se rešili. Najbrže je udarila strela v uto. Trije ponesrečenci so baje že umrli.

* * *

Koroške novice. Avtomobili iz Pariza na Dunaj so se vozili skozi Koroško. Ljudje so radovedno in začudeno ogledovali nove vrste »živino«, ki je marsikateremu prestrašila bistro pa tudi ne bistro konjčke in voličke. V Pusterskem klancu blizu Velikovca je eden običal, popravljal in krepčali so ga 2 uri; drugi pa je popolnoma obnemogel na Pesnikovem klancu pri št. Petru. — Stekel pes se je pritepel iz Puštrice v Grebinj, oklāl 46 kužetov, ki so vsi morali k »šintarju«. Vsled tega so imeli v Grebinjski okolici trimesečni pasji domači zapor. — Po krajih Koš, Rute in Važenberg je pobila 10. julija toča. V ruški občini je neurje

napravilo velikansko škodo; šteje se nad 80.000 glđ. Poslanec Greg. Einspieler je v koroškem deželnem zboru predlagal, naj se ponesrečenim in poškodovanim krajem dovoli podpora; veliko škodo trpi cela velikovska okolica. — Dne 6. julija je bilo v Št. Stebnju pri Krajerju prvo zborovanje globaške Ciril in Metodove družnice, ki se je dobro obneslo. Govorila sta gospoda Poljanec in Ilavnik, popevali so ubrano škocijanski pevci in tudi štebenjski fantje, neumorno so igrali »Biseričanje« iz Celovca. Podjunska dolina se vzbuja in vstaja. — V Hodišah je padel 14letni Svetejev pastir Iv. Šiberle, doma iz Kranja iz visokega javorja 4 metre globoko na spodaj stoječi plot. Kol mu je predrl prsi, da je nesrečni fantič takoj izdihnil. — Strela je udarila 10. julija med tri ženjice, mlada dekleta iz Tinj. Ena je obležala takoj mrtva, drugi dve so težko ranjeni spravili domov, kjer sta bili sprevideni s sv. zakramenti. — Po novi volilni postavi bi naj dobil Celovec mesto dveh tri deželne poslance, tisoče kmetov in delavcev pa nič. Liberalci so pač povsodi jednaki; prostost poznajo le za svoj žep. Drugih pa, kateri ne trobijo z njimi, ne pustijo k dobro obloženi mizi. Le potrpljenja, polagoma bo visoka gospoda se že privadila drugače in ljudstvu morala priznati pravice. Naj se na Koroškem predrugači po pravici sedanji krivični volilni red, naj se poboljšajo žalostne šolske razmere in lepše solnce bođe prisijalo koroškemu slovenskemu kmetu.

Iz Koroškega. (Viharji.) Letošnje leto obeta biti za naše kmete slabo, po nekaterih krajih prav žalostno. Po zimi je delar pri naših Gorjancih, po dješki in sosednih farah, velikansko škodo silen veter. Medtem, ko je bil april lep in gorek, smo meseca maja dobili snega in mraza dovolj; v juniju je vedno deževje zabranjevalo rast in delo na polju, potem pa je nastala v juliju huda suša. Sedaj pa se poroča malo ne dan na dan o hudih viharjih, toči in silnih nalivih. V sredo, dne 16. julija, je bil za Celovec in okolico žalosten in strašen dan. Opoldne se je bilo lepo in jasno, popoldne ob treh pa se nebo stemni, nastane silen vihar, ki je nosil cele oblake prahu. Začne bliskati in grometi, kmalu pa padati toča, debela kakor kurja jajca. Napravila je mnogo škode po vrtovih, okenskih šib pa je pobila na tisoče. V žrelskem drevoredu je padlo mnogo starih dreves, častitljivih lip, mnogo so trpeli gozdovi in sadonosniki, ki so po nekaterih krajih uničeni. Najbujša nesreča je zadela spodnjo krško dolino, Celovec in okolico Zrelce, Št. Tomaž, Radiše, Grabštanj, Galicijo in Apače. V Št. Tomažu v Rigarjivesi je vihar odnesel 12 streh in močno poškodoval mnogo poslopij; Viharjaves pod Zrelcem pa je trpela najhujše. Popolnoma uničenih je v tej vasi 12 skednjev in precej drugih poslopij, 26 pohištev je močno poškodovanih. Največ je trpel posestnik Tomažič, ki še je lani popravil svoje hiše. Tri velika njegova poslopja so v razvalinah, toča mu je pobila vse žito, pred tednom so mu radi svinjske kuge zaklali 17 svinj. Ubogi Tomažič je moral s 3 otroci bežati iz podirajočega se poslopja, da je vsaj sebi in svojim rešil življenje. Mnogi posestniki so v par trenutkih prišli takorekoč na beraško palico, rešili si samo golo življenje. Iz Celovca je prišlo 100 vojakov reševati in

pomagat. — Bil je toraj strašen dan za naše kmete. Najbolj še je letos hudega vremena na slovenskem koroškem bila obvarovana rožna in del podjunske doline; leva, dravska stran je bila že hudo prizadeta. Varuj nas mili Bog slabega vremena in potolaži obupano naše ljudstvo!

Škocjan na Koroškem. Znano Rušovo posestvo in gostilno v Samožnivesi je kupila Serajnikova rodbina iz Tinj. — Ob klopinskem jezeru je letos že precej tujcev, nevem koliko Abrahamovih sinov; menda še jih ni dosti.

Nesreča na železnici. Pri Vuhredu je vlak povozil 60letno Marijo Čern, ki je ostala na mestu mrtva.

Velikansk vihar je razsajal te dni v velikovski okolici na Koroškem. Škoda po njem povzročena je jako velika, posebno po gozdih, kjer je bilo podrtih kakih 10.000 debel. Vihar je podrl tudi več poslopij ter znaša škoda v treh občinah okrog 400.000 K.

Švabek na Koroškem. Pri volitvi dne 17. junija je bil izvoljen za župana zopet gosp. Jakob Mihev in za načelnika krajnega šolskega sveta gosp. France Keharnik. Oba dva sta, kakor tudi vsi odborniki obeh zastopov, vrla Slovenca. Slava volilcem!

Iz Guštanja na Koroškem nam piše vrla Slovenka: Pozdravljeni! Prosim pošiljajte mi zanaprej »Slovenski Gospodar« in »Naš Dom«, ker se mi bolj dopada, ko pa »Štajerc«. Toliko sreče sem tudi že imela, da mi je ta umazanec prišel v roko, pa pokazala sem mu takoj, kje je zidar naredil luknjo. Josipina J. »Štajerc«, kaj pa ti daš za to pismo?!

* * *

Kakor oreh debela toča je padala 16. t. m. ob 6. uri popoldne v občini Radeče na Kranjskem ter v sosednih občinah. Škoda je zelo velika. Med nevihto je treskalo in udarila je parkrat strela v župno cerkev, kjer je strelovod, tako, da se je po Radečah vse streslo.

Pred krogliami varni oklepniki. Laški inženir Benedetti je izumil oklepnik, katerega ne brenede nobena krogla. Nedavno so delali z njim v prisotnosti vojnega ministra poskuse, ki so se prav dobro obnesli. Streljali so na osle, ki so bili oblečeni v oklepnike in sicer najpreje z angleškimi ordonančnimi revolverji, in nato tudi s puškami. Kroglice so večinoma popadale na tla, ali so pa obtičale v oklepniku.

Strašen umor. V Parizu je neki nečloveški sin v jezi umoril svojega očeta s tem, da mu je z železnim loncem prebil čepinjo. Po umoru se je morilec vlegel hladnokrvno v posteljo in spal do drugega dne. Šele drugi dan so našli mrtvo telo nesrečnega očeta. Sina so prijeli, ko je ravno popival v gostilni.

Kaj je sramotno pod solncem? Sramotno je, ako je kedo čevljar, pa psuje čevljarstvo; sramotno je, ako je kedo Slovenec, pa psuje Slovenstvo; najsrmatnejše je, ako je kedo katoličan, pa psuje papeža in katoličanstvo.

Strašna kazen božja! V Genovi zgodilo se je nekaj strašnega, kar se sicer ne godi redko, kakor bi kdo mislil. Poročajo nam priče, ki so videle z lastnimi očmi. Blizu cerkve sv. Teodora, ko so ravno ljudje šli iz cerkve po dokončani službi božji, prigodilo se je nekaj, kar je

pretreslo vse pričujoče ljudi. Pri cerkvenih vratih postavi se mož, kateremu se je že na zunanosti videlo, da ni rad hodil v cerkev in mu tudi ni ugajalo, da so drugi hodili. Kar začne mahati z rokami in vpiti nad ljudmi, ki so iz cerkve hodili! Ne zadosti! Začel je preklinjati Boga, Sv. R. Telo in Devico Marijo na strašne načine. Delal je, kakor da bi bil obseden ali znorjen. Verni, vsi prestrašeni nad grozovito kletvijo, si ne upajo ziniti besede in gredo memo, umikaje se na desno in levo. Kar naenkrat pa mož vtihne, strašno zbledi in se ves spremeni v obličju: zvrne se na tla kakor zadet od božje strele. Ljudje priskočijo, ga stresajo, toda bilo je zastoj. Bil je mrzel. Bog je pokazal, da je živ, v svarilo vsem grdim preklinjevalcem!

Kakšna je bila Eva. V šoli so čitali zgodbe sv. pisma. Katehet pokliče malega Mihca. Ko ta prečita stavek: »Človeku ni dobro samemu biti, ustvariti ti hočem tovaršico«, po nesreči obrne in zgrabi več listov in čita v pripovedi o Noetovi ladji dalje: »ki bo 300 čevljev dolga, 50 široka, 30 pa visoka. Namaži jo zunaj in znotraj s smolo«.

Poljski kmetje štrajkajo. V 12 okrajih Gališke so začeli kmetje štrajkati ter nočejo več opravljati dela na polju, ker jih tamošnji veleposestniki, takozvani »žlahčiči« in judje slabo plačujejo. Kmetje hočejo zabraniti vsakemu, ki bi prišel od kod si bodi ter jih hotel nadomestovati pri poljskem delu. Zaradi tega je bilo poslano na lice mesta vojaštvo, da brani pred kmetskimi napadi one delavce, ki bi prišli od drugod ter bi namesto domačinov opravljali poljska dela.

30 milijonov Madjarov. Madjarski šovinisti vidijo rešitev »madjarskega vprašanja« v tem, da bi poraslo število Madjarov na 30 milijonov. To naj bi se pa doseglo s tem, da se množi madjarsko prebivalstvo in da v madjarski papriki potone še nekaj drugih narodnosti. A ne jedno ni drugo ni mogoče, kajti Madjari so vsled paprike in nemoralnega življenja v naraščanju najbolj nazadovali in le Francozje so jim v tem pogledu še kos, po drugi strani pa se druge narodnosti čedalje bolj zavedajo svojih pravic, tako da se Madjarom nikdar ne posreči jih popolnoma potujčiti, to velja v prvi vrsti o Hrvatih. Danes je Madjarov slabih 8 milijonov in pri tem številu tudi ostane. V ožgled temu je dejal glasoviti ogrski državnik Szecheny: »Tako malo nas je Madjarov, da bomo morali še ječe in vešala podreti«.

Rodbinska žalost radi klobuka. Gospej Davida Thomasa v Ameriki se je dopadel nek klobuk. Mož ga je hotel kupiti za 18 dolarjev (1 dolar je okoli 5 K našega denarja). Gospa je pa to odklonila. Radi tega se je unel prepir, v katerem je gospejin brat ustrelil moža in njo, naposled pa še samega sebe.

Čuden blisk. V Flone, majhnem belgijskem mestu, so ravno prav pridno plesali, kar naenkrat udari strela v hišo. Plesalci in plesalke so kar okameneli na svojih prostorih. Ko so se zopet zavedli, so s strahom zapazili, da so postali črni ko zamorci. Strela je šla namreč skozi dimnik v zemljo in je pri tej priložnosti razpršila vse saje po plesni dvorani. Razun par osmojenih oblek ni bilo nobene druge škode.

Mladenič — z živorebrnimi solzami. Medicinski listi poročajo sedaj o nekem posebnem slučaju. Nekega 25 letnega mladeniča so zdravili z živim srebrom. Posledica tega je bila, da so mu začele teči živorebrne solze. Ker bolnik radi tega ni mogel gledati, šel je v bolnico, kjer so ga zdravili z jodom. Čez 15 dni je točil že navadne solze.

Dvboj med dvema — 14 letnima dečkoma. Te dni vršil se je v mestu Erfurtu na Nmskem pravcati dvboj med dvema 14 letnima smrkovcema. Kot orožje sta rabila žepne samokrese. Eden izmed teh dečkov je dobil težko, smrtno nevarno rano v prsa!

Kako evropski vladarji pojejo. Francoski časnik «Cri de Paris» poroča o tem tako-le: Evropski vladarji ne pojejo samo dobro, ampak nekateri kažejo naravnost talent, kakor cesar Viljem, ki razpolaga s krasnim baritonom. Španska kraljica bi bila gotovo velika pevka, da ni bila vladarica; njeni mezosopran bi ji obetal krasno bodočnost. Kraljica Viktorija se je šolala pri znani Patti. Oskar II., švedski kralj ima lep tenor. Car Nikolaj ne poje, pač pa prav fino — žvižga. Abdul Hamid je celo komponist in ima monumentalne orglje, na katerih improvizira svoje kompozicije. Leopold, kralj Belgijcev, je imel v mladosti krasen tenor; ponasa se še sedaj z izvrstnim muzikaličnim spominom. Na klavirju igra celega Wagnerja brez pomote. Viktor Emanuel III. poje navadno le bolj žalostne in se te večinoma ne ravno — prefino. Viljemina, nizozemska kraljica, ne more trpeti glasbe, valed cesar mora njen soprog, ki je poseben prijatelj godbe, marsikaj pretrpeti.

Miši „dež“. Nedavno se je pojavila v bližini mesteca Bougie v Algeriji čudna prikažen. Naenkrat se stemni nebo in na zemljo so začele padati črne miši tako gosto, da so bila tla v malih sekundah popolnoma pokrita samih miši. Mnogo teh živalic se je nataknilo v padcu na špičaste kole, s katerimi so ograjena domovja. Arabci, ki prebivajo v teh krajih, so se te prikazni tako prestrašili, da so bežali in klicali «Alah, Alah!» misleč, da je kazen božja. Ta prirodna uganjka pa je bila kmalu razvozljana. Močen vihar (ciklon), ki je pribučal iz puščave, kjer vse mrgoli miši, je te živalice dvignil tam od tal ter jih nesel po zraku pred mestece Bougie, kjer so popadale na zemljo.

Mladi španski kralj in Najsvejši. Ko je dne 2. julija kralj Alfonz III. v spremstvu kraljice matere in drugih zapustil kraljevsko palačo v Madridu, je zapazil nekega duhovnika, ki je nesel nememu bolniku sv. R. Telo. Takoj sta padla kralj in kraljica na kolena in z njima vse spremstvo. Kralj ni vstopil v pripravljeni voz, ampak je prosil duhovnika, naj se vsede v voz, in je na to z odkrito glavo šel za vozom do bolnikovega stanovanja.

Prava morska kača. Blizu Bermudaotokov so vjeli početkoma junija neko neznano morsko žival. Dolga je 6 čevljev, podobna kači, a ima dolg kljun, podoben gobec in velike, hude oči. Pokrita je z luskinami, kakor riba, a nima nič plavut. Dosedaj še nihče ni videl take živali in zato se zanjo zanimajo, zlasti prirodoslovci.

Na Ogrskem je bila strašna povodenj. Več krajev je pod vodo. Mnogo hiš se je podrglo. Škoda je velika.

Pojav na nebu. Dne 22. julija okoli pol 9. ure, se je na zahodni strani neba videl svetel, jako velik pojav v okrogli obliki na nebu. Nakrat se je pojav razločil in je padal 40 sekund kot raketa v nižino ter je zginil za oblaki. Spodnji del je bil podoben velikemu meteorju.

Kako se hudič izžene.

Naslednja prigodba se je izvršila pred kakimi petdesetimi leti nekje na Dolenjskem. Tedaj sta živila v dveh vaseh dva bogata in mlada posestnika, ki sta bila nekako iste starosti ter menda zato tudi prav velika prijatelja. Obema je bil krstni patron sv. Jožef; a radi blagoglasja, razločka in ne vem še česa, je bilo enemu ime Pepe, drugemu pa Jozl.

Pepe je užival slavo in veljavo študiranege človeka. V svojih mladih letih je namreč vsled očetove volje in materi na veselje raztrgal par domačih hlač v ljubljanskih latinskih šolah ter se navadil poleg «vilijus gnoj kidius» še marsikaj drugega. Ko je oče uvidel, da mladega Pepeta nikakor ne spravi do lemenata, ga je pozval domov, ga pošteno naklestil zakaj se v šoli ni učil, potem pa ga je «posvetil» kmetijstvu. Pepetov oče namreč ni nikdar upošteval svetopisemskega reka, da moli požro zaklade tega sveta in zato si je z oderuštvom in drugimi dobrimi deli nakopičil veliko premoženja. Po vseh sosednih občinah je nakupil od zadolženih kmetov posestva in ker ni mogel sam vseh obdelovati, jih je dal v najem.

Prav tako je vse to po svoji smrti prepustil nadebudnemu Pepetu, ki je rad posnemal vzgled očeta. Pepe ni bil posebno vstvarjen za delo ali kake druge resne namene življenja, zato pa je bil očetu še posebno hvaležen, da mu je pripravil tako zložno bivanje na tem svetu božjem.

Pepe je večinoma samo «gospodaril», postajal, pil, uganjal šale in burke ter pobiral najemnino.

Spomlad se je selila v deželo in Pepe je pobiral najemnino za prvo polovico leta. Nekega dne pa pride k njemu žena enega njegovih najemnikov iz bližnjih hribov ter se začne s solzami v očeh opravičevati, da ne more plačati najemščine, ker je mož obseden od hudiča. Prosila ga je, naj za božjo voljo počaka do jeseni, da bo moža peljala k sv. krvi na Laško in da bodo vse poravnali, kadar se jim bo boljše godilo.

Pepe je bil spočetka osupnjen, pozneje pa je ženo potolažil, da bo prišel sam v kratkem na dom in da bo že videl tedaj, kaj se bo dalo storiti.

Žena je potolažena odšla, Pepe pa se je podal k Jozlmu v posvete. In po kratkem pa jedrnatem prevdanku sta sklenila možakona, da pojmeta izganjat hudiča.

Pepe je imel doma še latinsko slovnico, Jozl pa si je preskrbel črnega kozlička. To je bilo vse, kar sta rabila za svoj težavni posel, vse ostale pripomočke sta imela v glavi ali pa v mazincu.

Ko sta se nekega lepega popoldneva okrepčala z domačim evičkom, ki je bil tako kisel, da je kozliček zameketal, ko sta mu ga zlila za vrat, sta se napravila na pot v hribe. Med potjo sta se do dobra dogovorila o vsem potrebnem ter določila potrebna znamenja, s katerimi sta se lahko razumela. Med tem je nastala noč

in tako je prišel čas, ki je kakor nalašč ustvarjen za izganjanje hudiča. Jozl je ostal s svojim kozličkom pod oknom in krepko stiskal mladega meketača k sebi, da ga ni izdal, Pepe pa je vstopil pogumno s svojo čudodelno latinsko slovnico v vežo.

Tam je žena najemnika ravno kuhala večerjo. S potrebno spoštljivostjo je pozdravila gospodarja svojega imetja. Ko ji je povedal Pepe, da hoče izgnati hudiča iz njenega moža in da ima že vse potrebno s seboj, se je žena tega tako silno razveselila, da bi bila najrajši kar zavriskala. Pozabila je na večerjo in Pepeta peljala h postelji, na kateri je ležal njen mož, ki se je pričel o Pepetovem prihodu še bolj zvijati in kremžiti ter nekam živalsko tuliti.

Pepe je hitro odredil vse potrebno. Žena in otroci so morali poklekniti k oknu in na glas moliti, Pepe pa se je postavil tik postelje in je začel čitati spreganje nekega latinskega glagola.

Čez nekaj časa je napravil Pepe primerno znamenje z roko in Jozl je dvignil pod oknom črnega kozlička v tako višino, da se je videla glava v sobo. Otroci in žena so na ves glas zakričali in skoro bi bili popadali v znak, da jim ni bil Pepe poprej zabičil, da se ne smejo ganiti z mesta, ker sicer ne bo mogoče moža več rešiti. Preplašeni krik otrok in žene je tudi moža preplasil in ves radoveden je vpiral svoje oči na okno, kjer se je tedaj pokazalo nekaj črnega kosmatega z brado, svetlimi očmi in malimi zavitimimi rožički. Prepričan je bil, da ne more biti to drugega, kakor hudič sam in mrzla zona ga je obsla po vsem životu. Pepe je «molil» nevstrašno svoje molitvice naprej iz slovnice, otroci in žena so gledali s prestrašenimi očmi v okno in čakali, če pojdejo vsi skupaj v pekel.

Tedaj pa je prišel čas, da je Jozl pokazal celega skozi okno, celega «hudiča». Učinek je bil naravnost velik. Obsedenec je skočil s postelje med otroke in ženo, pokleknil na tla in začel goreče moliti.

Pepe pa je slovesno zaprl «črne bukve» ter zahteval žegnane vode. Ker ni bilo te slučajno nič pri hiši, se je zadovoljil z navadno vodo. Prijel je par kozarcev vode in jo zlij na strahu se tresočega moža, ki je boječe stegoval roke in gledal plašno proti oknu, kedaj bo prišel po njega hudič.

Pepe se je kmalu poslovil, ker se je bal, da bi mu ne ušel smeh. Poprej pa je dal še najskrbnejša navodila, kako morajo ravnati, da se hudič ne bo povrnil.

V temi za vasjo sta se Jozl in Pepe sešla in oba je pričel viti krč od samega smeha. O izganjanju hudiča nista nikomur ničesar povedala, sama pa sta praznovala veliko slavnost, pri kateri je igral veliko ulogo oni kozliček, ki je igral hudiča. Samo da je moral za to ulogo zlesti iz kože in celo v ponvo.

Čez nekaj dni pa je Pepe dobil od najemnika polletno najemnino in poleg denarja še polno zahvalnih besedij, da ga je tako srečno rešil peklenske oblasti.

«Moskito».

Listnoca uredništva.

Mala nedelja. Več mladeničev. Hvala lepa, a zdi se nam vendar prepozno. Pozdravi! — Mladenič G. I. St. Andraž v Slov. goricah. Za ta list prepozno. Mladeniški pozdravi! — G. I. P. Žiče. Ali je zanesljivo? Prosimo imenujte nam v privatnem pismu nasprotno odbornike.

Občinski odbor

Sv. Jurij ob Taboru

se izjavlja, da naš velečast. gospod župnik nikakor ne zasluži tako grdega obrekovanja, kakor prinašajo „Slovenski Narod“ in „Rodoljub“ se svojimi napadnimi dopisi, pač pa zaslužijo kot vnet dušni pastir, delaven narodnjak in vsestranski pospešitelj gospodarskega napredka največjo zahvalo in spoštovanje. Mi obžalujemo dotičnega dopisnika in obsojamo njegove napade.

Sploh si pa bralec „Našega Doma“ lahko misli, na kake osebe dohajajo napadi iz preje imenovanih listov. 17 1—1 Odbor.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom
v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umrtega svojim zaostalim gmotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. dano 1/2 po 20 h in višje. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do 1. 1900 izplačala čez 90.000 umrlih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weizl v Mariboru, Zofijini trg števil. 3. 9 20—10

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosí za odgovor — znakmo.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znakmah.

Dobi se

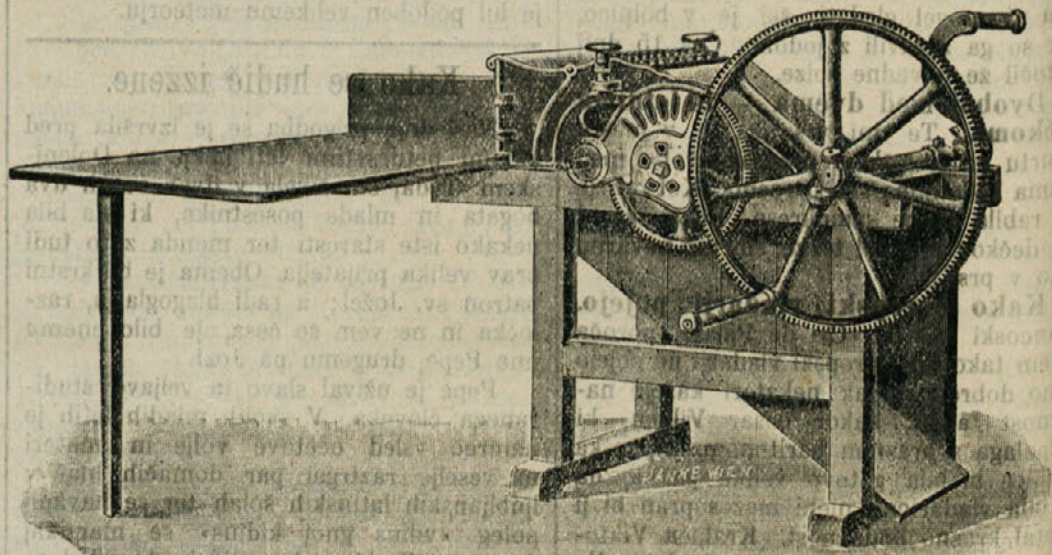
v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru. Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgoti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Družgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Družgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode, Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmele. — Po pravila strojev se izvršujejo najbolje in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, katerega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenč Cainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radač,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Kuk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kováč,
posestnik.

Razbor pri Slovenskemu, 16. februarja 1902.

Prosim odpisite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

Juri Potočnik,
posestnik.

Bolete

za stojino na živinskih sejmih
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.